

σκολος, ἐν στενῷ οὕτως εἰπεῖν οἰκογενειακῶ κύκλῳ, καὶ βλέπων μετὰ τόσης μικρολογίας τὰ κατ' αὐτόν, τὰς εἰκόνας του, τὰς εἰκόνας τῶν ἐρωμένων του, τῶν οἰκιῶν ἐν αἷς κατῴκησε, τὰς ἐπιστολάς του, ταυτογράφα του, τάνεκδοτά του, ἔγγραφα περὶ τῆς οἰκογενείας του, πληροφορίας περὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων του, καὶ ὅσα ἄλλα ἀπεθησαύρισαν μετ' ἐπιμονῆς λεπτολόγου ἐρευνηταί, — ἠρώτησα ἑμαυτὸν μετὰ λύπης ἂν ὅλα ταῦτα δὲν εἶνε ἀνωφελῆς ματαιότης, ἀναξία τῆς μνήμης τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν. Πλὴν ἡ ἀπάντησις ἐπῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν μου ἱκανοποιούσα Πάνο, τι συνδέεται ἔστω καὶ πόρρωθεν μὲ τὴν ζωὴν τῶν λατρευτῶν ἐνδιαφέρει ἐξῆχος τοὺς λατρεύοντας. Ἀπόδειξις ὅτι καταναλίσκονται καὶ ἀναγινώσκονται μετὰ περιεργίας, ὑπ' ἐμοῦ πρώτου, βιβλία τοιαύτης λεπτομεροῦς ὕλης πεπληρωμένα. Ἐκτὸς τούτου, ἡ σκέψις μου θὰ ἦτο ἴσως ἀνεξέλεγκτος καὶ δικαιολογημένη ἄλλοτε, ὅτε ἐπιστεῦετο ὅτι ἡ ψυχὴ ἐμφυσᾶται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ, μεγάλη καὶ ποιητικὴ, εἰς τῶν θνητῶν τὰ σώματα. Ἀλλὰ σήμερον ὅτε ὁ ποιητὴς καὶ ὁ ἀνθρωπος εἶνε ἀναποσπάτως συνδεδεμένα, ὅτε ἡ ποιότης τῆς ψυχῆς δὲν εἶνε ἡ ἡ ποιότης τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ περὶ τοῦ ἰδιαιτάτου βίου λεπτεπίλεπτος ἀσχολία δὲν ἀποβαίνει διόλου ἄσκοπος. Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ἀνθρώπου προκύπτει εὐκρινῶς ἡ εἰκὼν τοῦ ποιητοῦ· καὶ πολλακίς ὀλίγαι λέξεις γεγραμμέναι ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου βιβλίου, τὸ ὁποῖον πέμπει πρὸς φίλον του, δύνανται νὰ ἐπιρροίψωσι φῶς ἀνέλπιστον ἐφ' ἑνὸς τῶν ποιημάτων του.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ διαζύγιον ἐγεννήθη συγχρόνως μὲ τὸν γάμον· πιστεύω ὅτι ὁ γάμος εἶνε κατὰ τινὰς ἐβδομάδας παλαιότερος.

*

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γνωρίζει τις περισσότερον τὸν ἀμαξηλάτην εἰς τὸν ὅποιον ἐμπιστεύεται τοὺς ἵππους του ἢ τὸν γαμβρὸν εἰς τὸν ὅποιον παραδίδει τὴν κόρην του.

*

Τὰ ταξίδια ἀποδεικνύουν μᾶλλον ὅτι ἐβαρύνθη τις τὰ γνωστὰ πράγματα, παρὰ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ νέα.

*

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ κάμουν καλὸν εἰς τὸν πλησίον ἐξώδευον τὸ τέταρτον ἀφ' ὅσα ἐξοδεύουν διὰ νὰ κάμουν καλὸν εἰς ἑαυτούς, δὲν θὰ ὑπῆρχον πένητες εἰς τὸν κόσμον.

*

Αἱ γνώμαι τῶν ἐπιμόνων ἀνθρώπων ὁμοιάζουν μὲ καρφιά — ὅσον τὰς κτυπᾶς, τόσον βαθύτερα χώνονται.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΔΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Βεβχίως δὲν ὑπῆρχεν εἰς ὄλους τοὺς Παρισίους καταφύγιον ἀσφαλέστερον δι' αὐτόν, μέρος καταλληλότερον ὅπως τὸν δεχθῶσι καὶ πράυνωσι τὴν τεταραγμένην ψυχὴν του, ἀπὸ τὸ φιλόπονον καὶ ἀμετάβλητον ἐκεῖνο οἶκημα. Ἐν τῇ παρουσίᾳ ταραχῆ τοῦ ἀποπλανηθέντος βίου του, ὁμοιάζε τὸ ἐνδιαίτημα ἐκεῖνο πρὸς λιμένα μὲ ὕδατα βαθέα καὶ γαλήνια, μὲ τὴν παραλίαν ἡλιοφώτιστον καὶ εἰρηνικὴν, ἐνθα γυναῖκες ἐργάζονται ἀναμένουσαι τοὺς συζύγους ἢ τοὺς πατέρας των, ἐνῷ ἐξω ὁ ἄνεμος μυκάται καὶ ἡ θάλασσα κλυδωνίζεται. Ἐκεῖ ἰδίως ἠσθάνετο ὅτι τὸν περιέβαλλε στοργὴ ἀσφαλῆς καὶ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο θαῦμα τῆς ἀγάπης δι' οὗ καθίσταται ἡμῖν προσφιλέως, καὶ ὅσάκις ἡμεῖς δὲν ἀνταγαπῶμεν, ὁ ἔρωσ ὄν αἰσθάνεται ἕτερός τις πρὸς ἡμᾶς.

Ἡ «παγωμένη» ἐκείνη Ποθητὴ τὸν ἠγάπα πολὺ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ὅσάκις ὠμίλει πρὸς αὐτὸν ἔστω καὶ περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων. Ὅπως τὰ ἐν τῷ φωσφόρῳ ἐμβαπτόμενα ἀντικείμενα ἀπαστρέπτουσιν ὅλα ἐξίσου, οὕτω καὶ αἱ ἐλάχισται λέξεις ἄς ἔλεγε καθήναζον τὴν ἀγαλλιῶσαν μορφήν τῆς. Ἦτο ἀρίστη ἡ τοιαύτη ἀνάπαυσις μετὰ τὰς ἀποτόμους ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Σιγισμόνδου.

Συνωμίλουν ἀναμεταξύ των οἱ δύο ζωηρῶς, ἐνῷ ἡ κυρία Δελομπέλ παρεσκευάζε τὴν τράπεζαν.

— Θὰ δειπνήσετε μαζί μας, αἱ κύριε Φράντζ; . . Ὁ σύζυγός μου ἐπῆγε εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς ἄλλο διὰ νὰ δειπνήσῃ, ἔλεγεν ἡ κυρία Δελομπέλ.

Θὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς ἄλλο διὰ νὰ δειπνήσῃ!

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔλεγε ταῦτα μετὰ τινος ἐπάρσεως.

Τῷ ὄντι μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς διευθύνσεώς του ὁ ἐνδόξος Δελομπέλ δὲν ἐδείπνει πλέον ἐξω, οὐδὲ κατὰ τὰς ἐσπέρας καθ' ἃς ἐλάμβανε τὴν πληρωμὴν τῆς ἐργασίας. Ὁ ἀτυχὴς διευθυντὴς τόσα εἶχε φάγει ἐπὶ πιστώσει γεύματα εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ἐσύχναζεν, ὥστε δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτό. Ἀφ' ἐτέρου ὁμῶς κατὰ πάσαν ἐσπέραν Σαββάτου ἀνελλιπῶς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ δύο ἢ τρεῖς συνδαιτυμόνας πειναλέους καὶ ἀπροσδοκῆτους ἀπαλαιούς συντρόφους, κακοτύχους. Οὕτω καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπέστρεψε φέρων ἕνα ἡθοιοῖόν τοῦ θεάτρου τοῦ Μέτζ καὶ ἕνα κωμικὸν τοῦ θεάτρου τῆς Ἀγγέρης ἀμφοτέρους ἀέργους.

Ὁ κωμικός ἐξυρισμένος, ἐρρυτιδωμένος μαρνανεὶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνετο ὡς γηράσαν χαμίλιον· ὁ δ' ἕτερος ἠθοποιὸς ἔφερον ὑποδήματα ἐκ πανίου κοντά, χωρὶς νὰ διαφαίνεται τὸ ἐλάχιστον ἴχνος περιποδίων. Ὁ Δελομπέλ ἀνήγγειλεν αὐτοὺς πομπωδῶς ἀπὸ τῆς θύρας, ἀλλ' ἡ θέα τοῦ Ρίσιερ ἠμπόδισε τὴν παρουσίαν.

— Φράντζ!.. Φράντζ μου!.. ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς ἠθοποιὸς μὲ φωνὴν μελοδραματικὴν ἀνυψῶν σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας. Εἶτα μετὰ μακρὸν καὶ ἐμφαντικὸν ἐναγκαλισμὸν παρουσίασε τοὺς συνδαιτυμόνας πρὸς ἀλλήλους:

— Ὁ κύριος Ροβρικάρ, ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ Μέτζ.

— Ὁ κύριος Σανδεζών, ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς Ἀγγέρης.

— Ὁ κ. Φράντζ Ρίσιερ, μηχανικός.

Καὶ ὅπως τὴν ἐπρόφερον ὁ κ. Δελομπέλ, ἡ λέξις μηχανικός ἀπέκτα εἰς τὸ στόμα του σοβαρὰς διαστάσεις.

Ἡ Ποθητὴ ἐμόρφασεν ἰδοῦσα τοὺς φίλους τοῦ πατρὸς τῆς. Θὰ ἦτο τόσον εὐμορφα ἂν ἔμενε μόνη ἡ οἰκογένεια ἐν παρομοίᾳ ἡμέρᾳ! Ἄλλ' ὁ μέγας ἀνὴρ περιεφρόνει τὰ τοιαῦτα. Μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ ἐλαφρώσῃ τὰ πλήρη θυλάκιά του. Ἐξήγαγε κατ' ἄρχας ἓνα ἐξαιρετικὸν πλακούντιον (διὰ τὰς κυρίας), λησμονῶν ὅτι αὐτὸς πρὸ πάντων τὸ ὑπερηγάπα· ἔπειτα ἐνεφανίσθη εἰς ἀστακός, κατόπιν δὲ εἰς ἀλλὰς τῆς Ἀρλης, κάστανα σακχαρόπηκτα, καὶ πρωτόλεια κερασίων!

Ἐνῶ ὁ ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου τῆς Ἀγγέρης ἐνθουσιῶν ἀνύψου τὸ περιλαίμιον ἀοράτου ὑποκαμίσου, ὁ δὲ κωμικός ἔλεγεν ἀστεϊσμὸν τινα μετὰ χειρονομίας λησμονηθείσης ἤδη ἀπὸ δεκαετίας ὑπὸ τῶν Παρισίων, ἡ Ποθητὴ ἀνελογίζετο μετὰ τρόμου τὸ δεινὸν ἔλλειμα ὅπερ τὸ αὐτοσχέδιον ἐκεῖνο συμπόσιον ἔμελλε νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὰς πενιχρὰς προσόδους τῆς ἐβδομάδος, ἡ δὲ κυρία Δελομπέλ πολυμέριμος ἀνεστάτου τὸ ὀσφυλάκιον ὅπως ἀνεύρη τὸν ἐπαρκῆ ἀριθμὸν τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξεν εὐθυμότατον. Οἱ δύο ἠθοποιοὶ κατεβρόχθιζον τὰ φαγητὰ πρὸς ἄκραν εὐχαρίστησιν τοῦ Δελομπέλ, ὅστις ἑμοῦ μετ' αὐτῶν ἀνεπόλει τὰς παλαιὰς ἀναμνήσεις τοῦ θεατρικοῦ των σταθίων. Οὐδὲν μαλλον πένθημον αὐτῶν! Ὁμοιάζον πρὸς σύνολον ἀποτελούμενον ἐκ συντριμμάτων ἱκρίων, ἐξ ἐσβεσμένων φανῶν, ἐκ σωροῦ σκευῶν καὶ ἐργαλείων θεατρικῶν σητοβρώτων καὶ τεθρυμματισμένων.

Λαλοῦντες ἰδιαιτέρην τινὰ γλῶσσαν οἰκείαν αὐτοῖς, χυδαίαν, ἀποτεινομένοι πρὸς ἀλλήλους εἰς δεῦτερον ἐνικὸν πρόσωπον, ἀνεμνήσκοντο τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῶν ἐπιτυχιῶν· διότι καὶ οἱ τρεῖς κατὰ τὸ λέγειν των εἶχον ἐπευφημηθῆ,

εἶχον λάβει πολυπληθεῖς στεφάνους, εἶχον περιχθῆ θρικμθευτικῶς ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ διαφόρων πόλεων.

Καὶ ἐνῶ συνωμίλου, ἔτρωγον ἐνταυτῷ ὅπως τρώγουσιν οἱ ἠθοποιοὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐστραμμένον ἔχοντες, ἐνῶ κάθηνται, τὸ σῶμα κατὰ τὰ τρία τέταρτα, τὸ δὲ πρόσωπον ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς τὸ κοινόν, μὲ τὴν ἐπίπλαστον σπουδῆν τῶν συνδαιτυμόνων τοῦ θεάτρου ἔμπροσθεν δείπνου ἐκ ναστοχάρτου, μὲ τὴν ἐπιτήδευσιν ἐκείνην τοῦ τρώγειν καὶ λαλεῖν ἐναλλάξ, τοῦ ἐμποιεῖν ἐντύπωσιν διὰ τῆς ἐξεζητημένης τοποθετήσεως τοῦ ποτηρίου ἢ τῆς προσεγγίσεως τῆς ἐδρας των, τοῦ ἐκφράζειν τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἐκπλήξιν, τὴν χαράν, τὸν τρόμον, τὸ θάμβος διὰ τοῦ δεξιῶν χειρισμοῦ μαχαριρίου ἢ περονίου. Ἡ κυρία Δελομπέλ τοὺς ἤκουε μειδιῶσα. Σύζυγος ἠθοποιοῦ ἀπὸ τριακονταετίας εἶχεν ἀποκτήσει κατ' ἀνάγκην συνήθειαν εἰς τοὺς παραδόξους ἐκείνους τῆς συμπεριφορᾶς τρόπους.

Μία ὅμως ἄκρα τῆς τραπέζης εὕρισκετο ἀποκεχωρισμένη τοῦ λοιποῦ τῶν συνδαιτυμόνων ὡσεὶ διὰ νεφέλης ἐμποδιζούσης νὰ φθάνωσιν ἕως ἐκεῖ αἱ ἀστεϊότητες, οἱ ἠχηροὶ γέλωτες, αἱ καυχησιολογίαι. Ὁ Φράντζ καὶ ἡ Ποθητὴ συνωμίλου ταπεινῆ τῇ φωνῇ οὐδὲν ἀκούοντες ἐκ τῶν περὶ αὐτοὺς λεγομένων. Γεγονότα τῆς παιδικῆς των ἡλικίας, ἀνέκδοτα τῆς συνοικίας, ὀλοκλήρον παρελθὸν ἀόριστον, ἔχον ἀξίαν μόνον ἐνεκα τῆς ταυτότητος τῶν ἐξεγειρομένων ἀναμνήσεων, ἐκ τοῦ λάμποντος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των ὁμοίου σπινθῆρος, ἀπετέλουσαν τὸ θέμα τῆς τρυφερᾶς των συνδιαλέξεως.

Ἀψφνης ἡ νεφέλη διεσχίσθη καὶ ἡ φοβερὰ φωνὴ τοῦ Δελομπέλ διέκοψε τὴν συνδιάλεξίν των.

— Δὲν εἶδες τὸν ἀδελφόν σου; ἠρώτησε τὸν Φράντζ, διὰ νὰ μὴ φανῆ ὅτι δὲν προσεῖχε καὶ εἰς αὐτόν... οὔτε τὴν σύζυγόν του δὲν εἶδες;... Ἄ! θὰ τὴν εὔρης μία κυρά!.. θὰ ἰδῆς, φίλε μου, πολυτέλειαν καὶ σίχ! αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω. Ἐχουν μίαν ὠραίαν ἔπαυλιν εἰς τὴν Ἀνιέρην... Ἐκεῖ πέραν εἶνε καὶ ἡ οἰκογένεια Σέβη... Ὅλα αὐτὰ, φίλε μου, μὰς ἀπεμάκρυναν. Ὅταν κανεῖς γεινῆ πλοῦσιος περιφρονεῖ τοὺς συντρόφους... Οὔτε λόγον πλέον δὲν μὰς λέγουν, οὔτε μὰς ἐπισκέπτονται. Ἐγὼ, ἐννοεῖς, ὅτι δι' αὐτὰ ἀδιαφορῶ, ἀλλ' εἶνε τῇ ἀληθείᾳ προσβλητικὸν δι' αὐτὰς τὰς κυρίας...

— Ὡ, πατέρα, εἶπε μετὰ σπουδῆς ἡ Ποθητὴ, γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἡμεῖς ἀγαπῶμεν πολὺ τὴν Σιδωνίαν καὶ δὲν μνησικακοῦμεν.

Ὁ ἠθοποιὸς κατήνεγκεν ὀργίλως σφοδρὰν πυγμὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Αἱ! καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἔχετε ἄδικον... Πρέπει τις νὰ μνησικακῆ κατ' ἐκείνων οἵτινες

προσπαθοῦν νὰ τὸν προσβάλουν, νὰ τὸν ταπεινώσουν...

Ἐδυσφόρει ἀκόμη διὰ τὴν ἄρνησιν τῶν ἀπειτουμένων διὰ τὰ θεατρικὰ του σχέδια κεφαλαίων καὶ δὲν ἀπέκρυπτε τὴν ἐχθροπαθειάν του.

— "Ἄν εἴξευρες, ἔλεγε πρὸς τὸν Φράντζ, καὶ εἴξευρες τί σπατάλη γίνεται ἐκεῖ μέσα!.. Σοῦ προξενεῖ οἶκτον... Καὶ τίποτε δὲν γίνεται σωστόν καὶ μὲ σκοπόν. Ἐγὼ ὁποῦ σοῦ ἠμιλῶ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου ἐν μικρὸν ποσόν διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον μου καὶ διὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς σημαντικὰς ὠφελείας... Καὶ αὐτὸς μοῦ ἠρονήθη καθαρὰ καὶ ξάστερα!.. Αἱ βέβαια... ἡ κυρία, βλέπεις, εἶνε πολὺ ἀπαιτητική. Πηγαίνει μὲ τὸ ἄλογον, πηγαίνει εἰς τὰς ἱπποδρομίας μὲ τὴν ἄμαξάν καὶ ὁδηγεῖ τὸν σύζυγόν της ὅπως καὶ τὸ ἄμαξάκι της εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Ἀνιέρης... Μεταξὺ μας σοῦ λέγω ὅτι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε εὐτυχῆς ἐκεῖνος ὁ καυμένος ὁ Ρίσερ... Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ κάμνει χίλιας ἱστορίας!..

Ὁ πρῶν ἠθοποιὸς ἐπεράτωσε τὸν λόγον του καμνύων ἐκφραστικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς δύο συναδέλφους του, ἐπὶ στιγμὴν δὲ ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν ἀνταλλαγὴ χειρονομιῶν, μορφασμῶν, ἐπιφωνημάτων καὶ πάσης τῆς μικρῆς τῶν ὑπαινεγμῶν.

Ὁ Φράντζ καταπετοῖθη. Ἀκουσίως αὐτοῦ ἡ φοβερὰ βεβαιότης ἐπήρηγετο πανταχόθεν. Ὁ Σιγισμούνδος ἐλάλησεν αὐτῷ μὲ τὸν τρόπον τοῦ χαρακτῆρός του. Ὁ Δελομπέλ μὲ τὸν ἰδιόκτον του τρόπον. Τὸ δὲ ἐξαγόμενον ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Εὐτυχῶς τὸ δεῖπνον ἔληγεν. Οἱ τρεῖς ἠθοποιοὶ ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ μετέβησαν εἰς τὸ ζυποπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Βλονδέλ. Ὁ Φράντζ ἔμεινε μετὰ τῶν δύο γυναικῶν.

Βλέπουσα αὐτὸν πλησίον της προσηνῆ καὶ φιλόστοργον ἡ Ποθητὴ ἠσθάνθη αἴφνης μεγάλην ὀρμὴν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Σιδωνίαν. Ἐσυλλογίσθη ὅτι ὅπωςδῆποτε εἰς τὴν μεγαθυμίαν ἐκείνης ὀφείλε τὴν εἰκονικὴν τοῦλάχιστον ἐκείνην εὐδαιμονίαν καὶ ὁ λογισμὸς οὗτος τὴν ἐνεθάρρυνεν ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν πρῶν της φίλην.

— Νὰ σας εἰπῶ, κύριε Φράντζ, δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε ὅτι σας εἶπεν ὁ πατήρ μου περὶ τῆς νύμφης σας... Πάντοτε ὁ πατήρ μου ὁ καυμένος εἶνε κομμάτι ὑπερβολικός... Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Σιδωνία εἶνε ἀνίκανος νὰ πράξῃ τὰ κακὰ διὰ τὰ ὅποια τὴν κατηγοροῦν. Εἶμαι βέβαια ὅτι ἡ καρδία της δὲν ἠλλάξε καὶ ὅτι ἀγαπᾷ πάντοτε τοὺς φίλους της, ἂν καὶ κἄπως τοὺς παραμελεῖ. Αὐτὰ ἔχει ὁ βίος! Ἀποχωρίζεται κανεὶς χωρὶς νὰ θῆλῃ... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, κύριε Φράντζ;

Πόσον εὐμορφον τὴν εὕρισκεν ἐνῶ ἐλάλει τοι-

ουτοτρόπως! Οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει τόσον τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, τὴν ἀριστοκρατικὴν χροιάν τοῦ προσώπου της· ὅτε δὲ ἀπῆλθε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος μεθ' οὗ ἡ νεάνις ὑπερήσπισε τὴν Σιδωνίαν, ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν θελκτικῶν γυναικείων λόγων δι' ὧν ἐδικαιολόγει τὴν σιγὴν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς φίλης της, ὁ Φράντζ Ρίσερ ἀνελογίζετο μετὰ τινος αἰσθήματος ἐγωϊστικῆς καὶ ἀπλοικῆς εὐαρεσκείας ὅτι ἡ νεάνις ἐκείνη τὸν ἠγάπησεν, ὅτι τὸν ἠγάπα ἴσως ἀκόμη καὶ τοῦ ἐφύλαττεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της θερμὴν καὶ προφυλαγμένην τὴν θέσιν, εἰς ἣν προθύμως τις ἐπιστρέφει ὡς εἰς καταφύγιον μετὰ τὰς ὀδύνας τοῦ βίου.

Ὀλην τὴν νύκτα ἐντὸς τοῦ παλαιοῦ δωματίου του, διατελῶν εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐκ τοῦ ταξειδίου ζάλης καὶ λικνιζόμενος ἐκ τῆς ταλαντεύσεως, ἐκ τοῦ κρότου τῶν κυμάτων καὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου τοῦ παρκαμένουτος καὶ μετὰ τὸ πέρασ μακρυνῶν διάπλων, ὠνειρεύθη τοὺς χρόνους τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, τὴν μικρὰν Σέβη, τὴν Ποθητὴν Δελομπέλ, τὰ παιγνιδιά των, τὰς ἐργασίας των, τὴν Κεντρικὴν Σχολὴν, ἧςτινος ἡ ὀγκώδης οἰκοδομὴ ἔκειτο σιωπηλὴ καὶ σκυθρωπὴ ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὰς ζοφεράς ὁδοὺς τοῦ Ἐλους.

Εἶτα τὴν πρωΐαν, ὅτε τὸ φῶς καταπίπτον ἐκ τῶν ἄνευ παραπετασμάτων παραθύρων ἠνώχλει τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐξεγεῖρον ἐν αὐτῷ τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῶν φροντίδων τῆς ἡμέρας, ὠνειρεύθη παλιν ὅτι ἦτο ἡ ὥρα κατ' ἣν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅτι ὁ ἀδελφός του πρὶν πορευθῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιον διήνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐφώναζε πρὸς αὐτόν:

— "Ἐλα, ἔλα! σῆκω, ὀκνηρὲ!

Ἡ φιλόστοργος αὐτὴ φωνὴ πολὺ ζωηρὰ καὶ πολὺ πραγματικὴ οὔσα τὸν ἔκαμε ν' ἀνοιξῇ διὰ μίας τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ Ρίσερ ἦτο ὀρθιος πλησίον τῆς κλίνης του ἀνακμένων τὴν ἔγερσίν του μετ' ἀξιεραστοῦ μειδιάματος καὶ μετὰ τινος συγκινήσεως. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι ἦτο πράγματι ὁ Ρίσερ ἦτο ὅτι ἐν τῇ ὑπερβολικῇ αὐτοῦ χαρᾷ ὅτι ἐπανέβλεπε τὸν ἀδελφόν του Φράντζ δὲν εὕρισκεν ἄλλο νὰ εἴπῃ εἰμὴ τὴν συνήθη φράσιν του:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος!.. εἶμαι εὐχαριστημένος!

Καίτοι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο Κυριακὴ, ὁ Ρίσερ οὐχ ἦττον κατὰ τὴν συνήθειάν του μετέβη εἰς τὸ ἐργοστάσιον ὅπως ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐπικρατούσης αὐτόθι σιγῆς καὶ ἡσυχίας ἐργασθῆ ἐπὶ τῆς μηχανῆς του. Ἀμα ὡς ἐφθασεν ἔμαθε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀφικόμενος κατέλυσεν εἰς τὴν ὁδὸν Μπράκ καὶ προσ-

έδραμεν ἐκεῖ φαειρός, ἐκπληττόμενος καὶ δυσ-
 ανασχετῶν ὅπως οὖν διότι δὲν εἰδοποιήθη ἐγ-
 καιρότερον καὶ πρὸ πάντων διότι ὁ Φράντζ
 τὸν ἐστέρησε τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ τὸν
 ὑποδεχθῆ κατὰ τὴν πρώτην τῆς ἐπανάδου ἐσπέ-
 ραν. Ἡ δυσαρέσκεια αὕτη ἐξεδηλοῦτο ἀνὰ πᾶ-
 σαν στιγμήν εἰς τὴν ἀσυνάρτητον ῥημίαν του,
 ἐν ἣ πάντα ὅσα ἤθελε νὰ εἶπῃ ἀπέμενον ἀτελεῖ,
 διακοπτόμενα παρὰ παντοίων ἐρωτήσεων, καὶ
 παραφόρων ἐπιφωνημάτων χαρᾶς καὶ στοργῆς.
 Ὁ Φράντζ ἐδικαιολογήθη προβαλὼν τὴν κόπω-
 σίν του καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ἠσθάνθη ἐπα-
 νευρῶν τὸ πρῶτον του δωμάτιον.

— Καλὰ, καλὰ, ἔλεγεν ὁ Ρίσελερ, ἀλλὰ τώ-
 ρα δὲν σέ ἀφίνω πλέον . . . θὰ ἔλθῃς εἰς Ἀνιέρ-
 ρην ἀμέσως. . . Σήμερα παίρνω καὶ ἐγὼ ἄδειαν. . .
 Ἐννοεῖς ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐργασθῶ ἀφοῦ
 ἤλθες ἐσὺ . . . Πόσον θὰ ἐκπλαγῆ ἡ γυναϊκά
 μου. . . καὶ πόσον θὰ εὐχαριστηθῆ! Τόσον συχὰ
 ῥημιλοῦμεν περὶ σοῦ. . . Τί εὐτυχία! τί εὐτυχία! . .

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἠγαλλία, ἐγένετο φλύα-
 ρος αὐτὸς ὁ τόσον σιωπηλὸς, ἐθαύμαζε τὸν
 Φράντζ, τὸν εὔρισκε μεγάλον. Ἐν τούτοις ὁ μα-
 θητὴς τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς ἦτο ἡδὴ ὑψηλὸς
 τὸ ἀνάστημα καὶ ὅτε εἶχεν ἀνχωρήσει μόνον
 τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἀπέκτη-
 σαν ζωροτέρων ἐκφρασιν καὶ οἱ ὧμοί του ηῦ-
 ρύνθησαν, ὑπῆρχε δὲ μεγάλη διαφορά μεταξὺ
 του ὑψηλοῦ νεανίου τὴν ὄψιν ἔχοντος ἱεροσπου-
 δαστοῦ ὅστις εἶχεν ἀπέλθει πρὸ δύο ἐτῶν εἰς
 Ἰσμαηλίαν καὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἠλιοκαοῦς
 ταξιδιωτοῦ, τοῦ σοβαροῦ ἄμα καὶ ἠπίου.

Ἐνῶ ὁ Ρίσελερ τὸν παρετήρει ὁ Φράντζ ἀφ'
 ἑτέρου παρετήρει μετ' ἄκρας προσοχῆς τὸν ἀ-
 δελφόν του καὶ εὔρισκων αὐτὸν ἀπαρλλακτον,
 ἀπλοῖκόν ὡς πάντοτε, φιλοστοργον, ἀφηρημένον
 ἐνίστο, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ὅχι δὲν εἶνε δυνατὸν! . . . δὲν ἔπαυσε νὰ
 εἶνε τίμιος ἄνθρωπος!

Ἀναλογιζόμενος δὲ τότε ὅσα ἐτόλμησαν νὰ
 ὑποθέσωσιν, ἐξωργίζετο ἔτι μάλλον κατὰ τῆς
 γυναϊκὸς ἐκείνης τῆς διεφθαρμένης καὶ δολίαις,
 ἠτις ἠπάτα τὸν σύζυγόν της τόσον ἀναισχύν-
 τως καὶ ἀτιμωρηταί ὥστε νὰ κάμνη τοὺς ἄλλους
 νὰ πιστεῦωσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο συνένοχος της.
 Ὡ! οἶαν φοβεράν ἐξήγησιν ἐμελλε νὰ λάβῃ μετ'
 αὐτῆς! πόσον τραχέως ἐμελλε νὰ τῆς ῥημιή-
 σῃ καὶ νὰ τῆς εἶπῃ: «Κυρία! σὰς ἀπαγορεύω,
 μὲ ἐννοεῖτε καλῶς; σὰς ἀπαγορεύω νὰ ἀτιμώ-
 ζητε τὸν ἀδελφόν μου!»

Ταῦτα ἐσυλλογίζετο καθ' ὅλον τὸ διάστημα
 τῆς ὁδοῦ, ἐνῶ ἐβλεπε παρερχόμενα τὰ ἰσχνὰ
 ἀκόμη δένδρα ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς σιδηροδρο-
 μικῆς γραμμῆς τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ. Ὁ Ρίσελερ
 ἀντικρὺ αὐτοῦ ἤρχισε νὰ φλυκρῆ ἀδιακόπως.
 Ἐλάλει περὶ τοῦ ἐργαστασίου, περὶ τῶν ὑπο-

θέσεών του. Τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχε κερδίσει
 ἕκαστος τῶν συνεταίρων ἀνὰ τεσσαράκοντα χι-
 λιάδας φράγκων· ἀλλὰ τὸ κέρδος θὰ ἦτο πολὺ
 μεγαλειότερον ἄμα ὡς ἤθελε τεθῆ εἰς ἐνέργειαν ἡ
 ἐκτυπωτικὴ μηχανή. «Μία μηχανὴ ἀγαπητέ
 μου Φράντζ, περιστροφος καὶ δωδεκάγωνος, δυ-
 ναμένη νὰ ἐνεργῆ διὰ μιᾶς μόνης στροφῆς τοῦ
 τροχοῦ τὴν ἐκτύπωσιν σχεδίου ἀπὸ δώδεκα μέ-
 χρι δεκαπέντε χρωμάτων, ἐρυθροῦ ἐπὶ ῥοδίνου,
 πρασίνου βαθέος ἐπὶ πρασίνου ἀνοικτοῦ, χωρὶς
 σύγχυσιν, χωρὶς ἀπορρόφησης, χωρὶς τὸ ἐν ση-
 μεῖον νὰ βλάβῃ τὸ ἄλλο ἢ τὸ ἐν χρῶμα νὰ ἐξου-
 δετερώσῃ ἢ ν' ἀπορροφήσῃ τὸ ἄλλο. . . Κατα-
 λαμβάνεις, ἀδελφοῦλη μου; . . . Μία μηχανὴ
 ἡ ὅποια θὰ εἶνε καλλιτέχνις, ὡς νὰ ἦτο ἄνθρω-
 πος. . . Ὅχι εἶνε ἀληθὴς ἐπανάστασις εἰς τὴν
 ἐργασίαν τοῦ χρωματιστοῦ χαρτοῦ»

— Ἀλλὰ, ἠρώτα ὁ Φράντζ, μετὰ τίνος ἀνη-
 συχίας, τὴν εὔρες αὐτὴν τὴν ἐκτυπωτικὴν
 μηχανήν, ἢ καταγίνεσαι ἀκόμη εἰς τὴν ἐφεύ-
 ρεσίν της;

— Τὴν εὔρον καὶ τὴν παραεὔρον! . . . Αὔριον
 θὰ σοῦ δείξω ὅλα μου τὰ σχέδια. Ἐφεῦρον μά-
 λιστα ταῦτοχρόνως καὶ ἓνα αὐτοματικὸν κρε-
 μαστῆρα διὰ νὰ χρωματίζεται τὸ χαρτὶ εἰς τὰς
 βάρδους τοῦ ξηραντηρίου. Τὴν προσεχῆ ἐβδο-
 μάδα θὰ καθήσω εἰς τὸ σπῆτι μας, ὑψηλὰ εἰς
 τὸ ὑπερῶν μόνος καὶ θὰ κατασκευάσω μυστη-
 ριωδῶς τὴν πρώτην μηχανήν μου ἰδιοχειρῶς.
 Πρέπει ἐντὸς τριῶν μηνῶν νὰ λάβωμεν καὶ τὰ
 διπλώματα τοῦ προνομίου καὶ νὰ ἐργάζεται ἡ
 μηχανή. . . Ὅχι ἰδῆς, ἀγαπητέ μου Φράντζ, θὰ
 κάμωμεν μετ' αὐτὴν τὴν τύχην μας ὅλοι! . . .
 Φαντάσου πόσῃν εὐχαρίστησιν θὰ αἰσθανθῶ ἀν-
 δυνηθῶ ν' ἀνταποδώσω εἰς τοὺς Φρομῶν μέρος
 τοῦ καλοῦ τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμαν. . . Ἄ! τί
 νὰ σοῦ εἶπῶ, ὁ Θεὸς μετ' ἠξίωσε νὰ γείνω εὐ-
 τυχῆς!

Καὶ ἤρχισεν ἀπαριθμῶν τὰς εὐτυχίας του.
 Ἡ Σιδωνία ἦτο πλάσμα ἀγαθώτατον, γυνὴ
 ἀξιέρατος, ἠτις περιεποιεῖ τιμὴν εἰς αὐτόν. Εἶ-
 χον κατοικίαν λαμπράν. Εἶχον σχέσιν μετ' ὁν
 ἐκλεκτὸν κόσμον. Ἡ σύζυγός του ἔψαλλον ὡσαν
 ἀηδὸν χάρις εἰς τὴν τόσον ἐκφραστικὴν μέθο-
 δον τῆς κυρίας Δόβσων. . . Λαμπρὰ γυνὴ καὶ
 αὐτὴ ἡ κυρία Δόβσων! . . . Ἐν μόνον ἐλύπει
 τὸν ἀγαθὸν Ρίσελερ, ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ
 Σιγισμόνδου ἀνεξήγητος ψυχρότης. Ὁ Φράντζ
 βεβαίως θὰ τὸν ἐβοήθει ὅπως διαφωτίσῃ αὐτὸ
 τὸ μυστήριον.

— Ὡ, ναί, θὰ σέ βοηθήσω, ἀδελφέ μου.
 ἀπῆντα ὁ Φράντζ μετ' ὁδόντας συνεσφιγμέ-
 νους καὶ τὸ ἐρυθρὸν τῆς ὀργῆς ἀνῆρχετο εἰς τὸ
 μέτωπόν του ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι εἶχε καταστῆ
 πρὸς καιρὸν ὑποπτος ἡ εἰλικρίνεια ἐκείνη καὶ
 ἡ ἐντιμότης τοῦ χαρακτηῆρος ἠτις εὔρισκετο ἐμ-

προσθέν του λαλοῦσα τὴν ἀπροκάλυπτον καὶ ἀφελῆ της γλώσσαν. Εὐτυχῶς εἶχεν ἤδη φθασει αὐτός, ὁ τιμωρός, ὅστις ἐμελλε νὰ θέσῃ ὅλα τὰ πράγματα ἐν τάξει.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἐν Ἀνιέρῃ ἔπαυλιν, ἣν ὁ Φραντζῆ μακρόθεν ἐγνώρισεν χάρις εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον κλίμακά της ἐν εἴδει πυργίσκου στίλθοντος ἐκ τῶν καινουργῶν καὶ κυανίζόντων σχιστολίθων. Ἐφάνη αὐτῷ ἐπίτηδες κτισθεῖσα διὰ τὴν Σιδωνίαν, ὡς κλωθὸς καταλλήλος διὰ τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο τὸ ἔχον τὸσον ἰδιότροπον καὶ ἐπιδεικτικὸν πτέρωμα.

Ἡ ἔπαυλις ἦτο διώροφος, ἐφαίνοντο δὲ μακρόθεν ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου τὰ παραθύρα της μὲ τὰ παραπετάσματά των τὰ ὑπεραμμένα διὰ ῥοδοχρόου ὑφάσματος ἀστράπτοντα ἐν τῷ μέσῳ χλοερῷ κήπου, ἔνθα διεκρίνετο στίλθουσα ὑπερμεγέθης σφαῖρα ἐξ ἀγγλικῆς μεταλλοῦ.

Ὁ ποταμὸς ἔρρεε πλησίον, παρισινήν ἔχων ἀκόμη τὴν ὄψιν, πεπληρωμένος ἐξ ἀλύσεων ἐκ παραπηγμάτων λουτρῶν, ἐξ ὀγκωδῶν σκαφῶν, σείων κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ ἐλαφρὰν κυμάτωσιν πληθὺν ἐλαφροτάτων μικρῶν λέμβων, προσδεμένον παρὰ τὸν λιμενίσκον, ὧν τὰ νεωστὶ ἀναγεγραμμένα ἐπιδεικτικὰ ὀνόματα κατεκαλυπτεκόνις ἀνθράκων. Ἀπὸ τῶν παραθύρων της ἡ Σιδωνία ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὰ παρὰ τὰς ὄχθας ἐστιατόρια, σιωπηλὰ καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, πλήρη κατὰ τὴν Κυριακὴν ποικίλου καὶ θορυβώδους πλήθους οὗ ὁ εὐθυμὸς θόρυβος ἀνεμίγνυτο μὲ τὸν βαρὺν κρότον τῶν κωπῶν καὶ ἀπὸ ἀμφοτέρων τὰς ὄχθας ἀνερχόμενος συνηνοῦτο ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο τῶν κρότων, τῶν κραυγῶν, τῶν προσκλήσεων, τῶν γελώτων, τῶν ἄσματων, ὅπερ κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας ἀνέρχεται καὶ κατέρχεται ἀδιάκοπον ἐπὶ ἐκτάσεως μήκους δέκα λευγῶν παρὰ τὸν Σηκουάναν.

Τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἐφαίνοντο περιπλανώμενοι ἄνδρες τετραχηλισμένοι, ὀκνηροί, ἄεργοι, ἢ ἐργάται φέροντες εὐρεῖς πῆλους ἐκ χονδρῶ ἀχύρου, ὄξειε τὴν κορυφήν καὶ μάλλινα ὑποκάμισα, γυναῖκες καθήμεναι ἐπὶ τῆς τετραμμένης χλόης, ἀδρανεῖς, μὲ τὸ ρεμβὸν βλέμμα τῶν βοσκουσῶν ἀγελάδων. Πάντες οἱ πλανόδιοι ἔμποροι, οἱ ὀργανοπαίχται, οἱ ἀρπισταί, οἱ πλανητὲς σχινοβάται, ἐσταμάτων ἐκεῖ ὡς εἰς περίχωρον. Ἡ παραποτάμιος ὁδὸς ἦτο πάντοτε πλήρης ἐξ αὐτῶν, οἱ δὲ παρ' αὐτὴν οἰκίσκοι ἠνοίγοντο ἅμα τῇ προσεγγίσει των καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὰ παραθύρα λευκοὶ γυναικεῖοι χιτῶνες κακῶς ἡρμυσμένοι καὶ κόμαι ἐν ἀταξίᾳ καὶ ὀκνηρὰ τις καπνοσύριγγ οἰονεῖ ἐπισκοποῦσα ὡς ἐπιθυμητὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐγγύς κειμένων Παρισίων τὰς πλανήτιδας αὐτὰς χυδαίας διασκεδάσεις.

Τὸ ἐν γένει θέαμα ἦτο θλιβερόν καὶ ἀηδές. Ἡ μόλις φουομένη χλόη ἐκίτριζεν ὑπὸ τὰ βήματα. Ὁ κονιορτὸς ἦτο μέλας· καὶ ἐν τούτοις κατὰ πᾶσαν Πέμπτην αἱ ἐταῖραι τῆς ἀνωτέρας περιωπῆς διήρχοντο ἐκεῖθεν διευθυνόμεναι εἰς τὴν Λέσχην μετὰ μεγάλης σπουδῆς ἐντὸς τῶν εὐθραύστων ἀμαξίων τῶν τῶν ὀδηγούμενων ὑπὸ δανεικῶν ἠνιοχῶν. Ταῦτα πάντα ἤρresκον εἰς τὴν ἐμμανῆ ἐκείνην Παρισινήν, τὴν Σιδωνίαν· ἄλλως τε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν ἢ μικρὰ Σέβη εἶχεν ἀκούσει πολὺς νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς Ἀνιέρης παρὰ τοῦ ἐνδόξου Δελομπέλ, ὅστις ἐπόθει νὰ ἔχῃ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπως τόσο ἄλλοι ἠθοποιοί, ἓνα οἰκίσκον, μίαν γωνίαν ἐξοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιστρέφῃ διὰ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῆς ἡμισείας μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετὰ τὴν λῆξιν τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Ἔπεται συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΞΕΕΙΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ὀλίγον ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς θεωρίας, κρίνουσι δὲ ἐν γένει περὶ τῆς σπουδαιότητος ἐπιστήμης τινὸς ἐκ τῶν πρακτικῶν ἀποτελεσμάτων, εἰς ἃ κατέληξεν αὐτὴ καὶ τῆς ἀμέσου ὠφελείας τὴν ὁποίαν ἐξ αὐτῆς δύνανται νὰ συναγάγωσιν. Ἐνεκα τούτου εἰσὶ προδιατεθειμένοι νὰ ὑποδεχθῶσι καλῶς τοὺς ἐπαγγελλομένους τὸν γνώστην τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπικρατήσῃ καιροῦ διὰ χρονικὰς περιόδους κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον μακράς. Συνχέοντες ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως τὴν μετεωρολογίαν μετὰ τῆς ἀστρονομίας, καὶ γνωρίζοντες ἐκ πείρας ὅτι τὰ ἡμερολόγια ὀρίζουσιν ἀκριβῶς τὴν χρονολογίαν, καθ' ἣν τελεσθήσονται τὰ διάφορα οὐράνια φαινόμενα, ἄγονται εἰς προλήψεις καθ' ἃς συγχέουσι τὰ οὐράνια φαινόμενα πρὸς τὰ τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ζητοῦσι παρὰ τῆς ἀστρονομίας νὰ προεῖπῃ τὸν μέλλοντα νὰ ἐπικρατήσῃ καιρὸν Αἰ ἐπανειλημμέναι διαψεύσεις τὰς ὑποίας ὑφίστανται παραβαλλόντες τὴν πραγματικότητα πρὸς τὰς προφητείας τῶν ἡμερολογίων, δὲν ταρασσουσιν αὐτοὺς ποσῶς, καὶ διατηροῦσι μετ' ἐπιμελείας τὴν πίστιν αὐτῶν εἰς τὰς ἐπιδρασεις τῆς σελήνης ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ εἰς τὰς προρρήσεις τῶν Καζαμιῶν.

Δι' ὀλίγους, δι' ἐκείνους μόνον ἴσως, οἵτινες ἐμελέτησαν τὰ ἐμμεταβλητότατα φαινόμενα, ὧν θέατρον εἶνε ἡ κινήτῃ ἀτμοσφαῖρα, εἶνε ὀρθὸν νὰ ὑπολογισθῶσιν αἱ δυσκολίαι τοῦ περιπλόκου προβλήματος τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπικρατήσῃ καιροῦ. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε πρό-